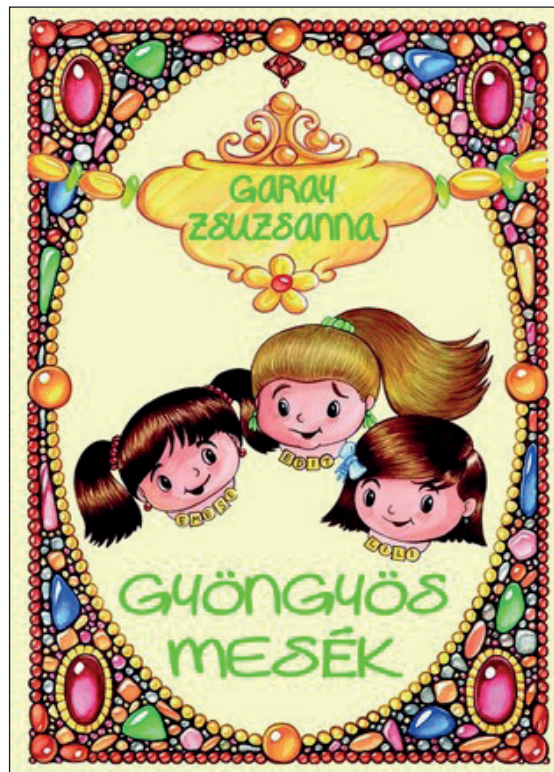

Hétvári Andrea

Mesefonál, mesegyöngy

Tisztelt Szerkesztőség! Kedves Olvasók!

Ritkán esik szó szakmai berkekben a gyermekirodalomról és a mesekönyvekről. Költőként, íróként, meseíróként most mégis erre terelném a szót. Nemrégiben mutattuk be az újpesti Megyeri Klubban – néhány hónappal korábban pedig az egyik belvárosi Lira Könyvesboltban – a szülők és a kisgyermek nagy-nagy öröme Garay Zsuzsanna *Gyöngyös mesék* című kötetét (Garbo Kiadó. Budapest. 2013) (1. kép). Valamennyien tudjuk, hogy milyen hatalmas a kínálat napjainkban a gyermekkönyvkiadás területén. Talán azon is sokan elgondolkodtunk, mennyi ebből a hatalmas termésből a valóban gyermekeknek való, a valóban értékeket közvetítő, irodalmi igényességű munka. A *Gyöngyös mesék* olyan mesekönyv, amelynek minden kisgyermekes család polcán ott volna a helye, hogy miért, azt mindjárt elmesélem: csak lépjük át együtt a mesevilág titokzatos küszöbét!

1. kép

Garay Zsuzsanna Gyöngyös mesék című kötetének címlapja

Nem is gondolnánk, mennyi minden történhet egy gyönggyel. Elgurul, lánc lesz belőle, menyasszonyi fátylat szőnek neki a pókok, sérülten, lyuk nélkül jön világra, érte jön a tündér királyfi rózsakarddal az oldalán, levélpalástban, balerina ruhájára kerül, vagy a kislányok hajába fűzik őt farsang idejére. Garay Zsuzsanna *Gyöngyös mesék* című kötetében mindez valóra válik, és ennél még sokkal több. A mesekönyv három testvérről szól. Közülük a legkisebb Emese. Legkisebbként nővéreihez képest mindig sokkal lassabbnak, ügyetlenebbnek érzi magát mindenben. A mesék központi magja valahol a mélyben mindig ugyanaz, de a mesevégek, a csodás mesei befejezés újra és újra feloldja Emesében és az olvasóban is ezt a belső konfliktust.

A legkisebbről újra és újra kiderül, hogy lehet ugyanolyan kreatív, találékony és ügyes, mint idősebb testvérei, sőt! A történeteket olvasva az az érzésünk, hogy nem is annyira meséket, mint inkább a „legkisebb királylány” naplóját, elbeszéléseit olvassuk. Az egyes szám első személy, a sallangmentes, egyszerű fogalmazás megkönnyíti a mese magjához való hozzáférést.

Az első látásra talán inkább „lányosnak” gondolt mesekönyvről a meséket végigolvasva kiderül: mély emberi kérdéseket érintenek. A sérült gyöngy meséje a másnak, a különbözőnek születésről és a nem mindennapi sorsáról; a színtelen gyöngy a kiközösítés negatív mintájáról, majd feloldásáról; az elveszett gyöngy az éjszakáról, a sötétből való félelemről és mindezek feloldásáról szól (2. kép). Kevés mesekönyv mesefonala vezet ilyen messzire. Ma, amikor egymás után sorakoznak a hipermarketek polcain a könnyen és gyorsan eladható, gyakran nyelvileg és irodalmilag sem megfelelő értéket képviselő műanyag történetek, valódi érték egy ilyen mesekönyv, amelyben a királylány nem gyöngyökkel felékesítve, hanem éppen ellenkezőleg, azoktól megfosztva, kizárólag önmagáért és önmagát vállalva találhat szíve választottját. A család létfontosságú színtere a nevelésnek, a szülői figyelem és törődés mindennapi tápláléka a családban élő gyermekeknek. Ez a mesekönyv sok minden más mellett arra is figyelmeztet, hogy rohanó világunkban egyre kevesebb figyelmet szentelünk egymásnak, a körülöttünk élőknek, a gyermekeinknek. A digitális csodamasinák, a napi rohanás és a számtalan tennivaló rabolják el az egymással töltött minőségi időt. A szerző is erre szeretné felhívni meséivel a figyelmet.

2. kép
A sérült gyöngy meséje

Az édesanya a mesék állandó szereplője, aki mindig talál valami megnyugtató megoldást a hétköznapiak egyszerű, elsőre mégis gyakran megoldhatatlannak látszó konfliktusaira. A mesekönyv külön erénye a szeretetet, az elfogadást sugárzó, biztonságos otthon szépen megrajzolt és átélhető képe, amely a felnőtt olvasót is magával ragadja, és rengeteg hasznos ötletet, tanácsot ad a gyermeknevelés nehezebb időszakaira. Idézet a bevezetőből: „Meggyőződésem, hogy ebben a világban, mikor minden azonnal kell, amikor felbosszant minket, ha egy klikkelés után sokat kell várni, mert lassú a számítógép, amikor instant levesek, kávék és más csupa kész dolog vesz minket körül, az emberek elfelejtették az alkotás örömét. Hogy jobb ízű az étel, amit magad főzöl, hogy az a pulóver, amit te kötsz, az szebb, mint a bolti. Amíg készül a mű, arra gondolok, akinek készítem. Elképzelem az örömét, az arcán a meglepetést, mikor kibontja a csomagot. Azt az időt, amit a munka elkészítésére szánok, az teszi érdekessé, hogy ami kikerül a kezem alól, legyen az egyszerű vasárnapi ebéd, vagy sütemény, vagy gyöngyből készült ajándék, örömet okoz másoknak. Ebből a gyöngyökkel teli világból születtek ezek a mesék, történetek” (7).

A mesefonál ott kanyarog tehát e gyönyörű mesekönyv lapjain, nekünk már csak mindennapi gyöngyeinket, az együtt töltött szép pillanatokot, az általunk értékesnek ítélt szépet és jót kell felfűznünk rá. Ne feledjük, a

közösen olvasott mesét nem pótolhatja semmi, mint ahogy nem pótolhatja semmi az „élet gyöngyeit”, amelyek nélkül rendkívül szürke és tartalmatlan volna az életünk. Ezért is szeretjük a meséket, amelyek a későbbi irodalomszeretetet is megalapozzák, nem beszélve arról az élményről, amelyet a mesék birodalmában való kalandozás jelent. Garay Zsuzsanna mesekönyvét ezért szívből ajánlom gyermekeknek és felnőtteknek egyaránt.

Szeretetteljes üdvözléssel:

2014. március 17.

Hétfvári Andrea
költő, meseíró

Hétfvári, Andrea: Fairy tale thread, fairy tale pearl

Az írás szerzőjéről

Hétfvári Andrea
(költő, meseíró)
hetvari.andrea[kukac]gmail.com